

Како се повећава богатство неке државе? Шта треба урадити да се развија економија и унаприједи животни стандард становништва? Да ли ће на оба ова питања одговор бити дат приступањем Европској унији?

Доминантни економски модел у ЕУ представља вјеровање да су рјешења већ позната, те да само треба да буду примијењена. Морају се, кажу, извршити („болне“) реформе, мора се приватизовати јавни сектор и створити амбијент привлачан за стране инвеститоре. Управо они ће донијети жељено благостање и стога, држава домаћин треба да их пази и подстиче. Поједностављено, у ЕУ вјерују да постоји неки аутоматизам који зову слободно тржиште, који ће, сам по себи, довести до економског раста и развоја.

Резултати показују да је то веома удаљено од реалности. Тржиште, никада и нигдје, само по себи, није остварило пуну запосленост нити финансијску и економску стабилност. Све државе практикују неки облик интервенције како би оствариле стабилност на макро плану. Сви који размишљају на ову тему знају да није питање „да ли“ него „како“ држава треба да дјелује у економском простору. ЕУ је на овом плану доказано остварила неуспјех.

Будући да је евро јединствена европска валута, државе-чланице су лишене снажног управљачког средства — монетарне политике. Њима је на располагању остала само политика одређивања и убирања пореза. У условима економске нестабилности оне су једино могле да заводе и одржавају политику штедње (под именом — буџетска консолидација) и да тако додатно погоршавају редистрибуцију националног дохотка. Ипак, њихов примарни задатак био је да спашавају од пропасти банке и друге финансијске институције које су биле „превелике да би пропале“.

Тиме се вршила социјализација губитака и приватизација добитака. Овај „изврнути социјализам“, са становишта економске науке, представља најгори од свих свијетова.

